

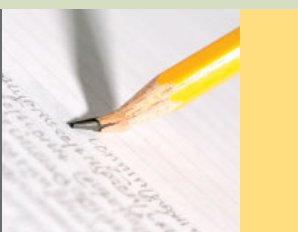
ปฏิรูปการศึกษา:

หยุดนิ่งไม่เปลี่ยนแปลง

หากถือเอาวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2542 เป็นวันแห่งความสำเร็จและภาคภูมิใจของบรรดานักปฏิรูปการศึกษาที่สามารถผลักดันให้เกิดกฎหมายการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเชื่อกันว่าจะก่อให้เกิดการปฏิรูปการศึกษาในสังคมไทย แม้ความสำเร็จและภาคภูมิใจนี้ติดตามมาด้วยวิวาทะอันเผ็ดร้อนต่อเนื่องกันนาน 3-4 ปี เกี่ยวกับแนวทางการนำกฎหมายไปสู่การปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการจัดปรับโครงสร้างและการกระจายอำนาจจัดการศึกษา การจัดการเรียนรู้ที่ถือผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และการพัฒนาวิชาชีพครู ฯลฯ ก็ตาม แต่ควรยอมรับว่าเป็นยุคสมัยที่สังคมไทยตื่นตัวเฝ้ามองทิศทางพัฒนาการศึกษาของชาติ ด้วยหวังว่าจะเป็นการศึกษาที่ปฏิรูปครั้งสำคัญที่จะยกคนทั้งชาติให้สูงขึ้นพร้อมกัน

-----> มาบัดนี้ เพียง 7 ปีผ่านไป วันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2549 เป็นวันที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศความสำเร็จของโครงการ “1 อำเภอ 1 โรงเรียนในฝัน” ที่คัดสรรโรงเรียนเข้าร่วมโครงการเพียง 660 แห่งเท่านั้น จากสถานศึกษาทั่วประเทศกว่า 40,000 แห่ง และที่สำคัญคือ ถัดไปอีก 4 วัน ศ.ดร.สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ ผู้อำนวยการสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ได้เปิดเผยผลการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษา ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานรอบแรก พ.ศ. 2544-2548 จำนวน 30,010 แห่ง สรุปผลการสังเคราะห์การประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษาในระดับดังกล่าว พบว่ามีสถานศึกษาประมาณ 2 ใน 3 ของสถานศึกษาที่ได้รับการประเมินรอบแรก ประมาณกว่า 20,000 แห่ง ที่มีแนวโน้มไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ เรียกได้ว่าเข้าขั้นโคม่า หรือเป็นโรงเรียน ICU ถึงกว่า 15,000 แห่ง ปฏิบัติจากผู้บริหารระดับสูงของกระทรวงศึกษาธิการคือ ทราบแล้ว กระทรวงศึกษาธิการมียุทธศาสตร์และแผนงาน แล้วเพียงแต่ยังไม่ได้นำไปปฏิบัติเท่านั้น

ความฝันแปรจากที่เคยคาดหวังว่า จะมีการยกคนทั้งชาติให้สูงขึ้นพร้อมกันไปเหลือเพียงโรงเรียนในฝันเพียงไม่กี่แห่ง และทอดทิ้งโรงเรียนส่วนใหญ่ให้อยู่ในขั้นโคม่านั้น มีที่มาที่ไปและวิวาทะอย่างไร สื่อพลังขอนำผู้อ่านย้อนเวลาไปทบทวนพร้อม ๆ กันนี้



03



พลังของการปฏิรูป
การศึกษาที่เคยเข้มแข็ง
ก็เริ่มอ่อนล้าตามลำดับ
จนกระทั่งปัจจุบัน
แทบจะอยู่ในภาวะหยุดนิ่ง
ชะงักงันไปตามสภาพการณ์
ทางการเมือง



เปลี่ยนแก้ห่วยบว

-----> นับจากประกาศใช้ พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มีการเปลี่ยนแปลงรัฐมนตรีและรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการถึง 12 ครั้ง 18 คน การเปลี่ยนผู้นำด้านนโยบายเช่นนี้ ทำให้งานการศึกษาของชาติต้องสะดุดลงกลางคันหลายต่อหลายครั้ง เพราะถึงแม้จะเป็นรัฐมนตรีในคณะรัฐบาลเดียวกันก็ตาม เมื่อรัฐมนตรีคนใหม่เข้ามานั่งทำงานก็ต้องใช้เวลาในการเรียนรู้นโยบายและแนวปฏิบัติที่ผ่านมา นอกจากนี้แต่ละคนย่อมมีสไตล์การทำงานและพยายามสร้างสรรค์นโยบายเฉพาะของตนเองขึ้นมาด้วย เช่น บางท่านพยายามสร้างการมีส่วนร่วมด้วยการตั้งคำถามว่าปฏิรูปการศึกษาไปทำไม ปฏิรูปแล้วคนไทยจะได้อะไร เด็กจะได้อะไร ผู้ใหญ่จะได้อะไร บ้านเมืองจะได้อะไร ผู้คนจะอยู่ที่กินดีขึ้นหรือไม่ เศรษฐกิจของชาติจะดีขึ้นหรือไม่ บางท่านพยายามริเริ่มงานด้วยการตั้งชื่อกระทรวงใหม่เป็น กระทรวงการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เป็นต้น

การเปลี่ยนแปลงตัวผู้กำหนดนโยบายนี้ จึงส่งผลถึงการเปลี่ยนแปลงนโยบายและวิธีปฏิบัติหลายประการ ยิ่งเปลี่ยนแปลงผู้นำมากครั้งก็ยิ่งเกิดการเปลี่ยนแปลงนโยบายบ่อยครั้งตามไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงต้นของการปฏิรูปการศึกษา ที่จำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารงาน ทำให้ต้องกระทบกับตำแหน่งอำนาจหน้าที่ของบุคลากรภายในกระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปการศึกษาโดยตรง จึงส่งผลให้เกิดความขัดแย้ง ทั้งด้านนโยบาย แนวทางการดำเนินงานอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และปรากฏเป็นข่าวทางสื่อมวลชนอยู่เป็นระยะ ๆ

ความขัดแย้งหลัก ๆ ที่สมควรบันทึกไว้ในที่นี้ คือ ความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ และจำนวนเขตพื้นที่การศึกษา การกระจายอำนาจจัดการบริหารการศึกษาไปให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การออกไปประกอบวิชาชีพครู แนวทางการพัฒนาวิชาชีพครู หลักสูตรการศึกษา แนวทางการจัดการเรียนการสอน เป็นต้น ซึ่งสื่อพลังจะประมวลประเด็นสำคัญ ๆ เหล่านี้ ให้พิจารณาในลำดับถัดไป

ปัญหาและอุปสรรคเหล่านี้ ทำให้ในที่สุดรัฐบาลต้องหาทางออกด้วยการแก้ไข พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ เมื่อปี พ.ศ. 2545 เพื่อขยายระยะเวลาบังคับใช้กฎหมาย

พร้อมกับปรับเปลี่ยนโครงสร้างกระทรวงศึกษาธิการอีกครั้ง ตามแรงกดดันของข้าราชการประจำบางกลุ่ม และนับจากนั้นเป็นต้นมา พลังของการปฏิรูปการศึกษาที่เคยเข้มแข็งก็เริ่มอ่อนล้าตามลำดับ จนกระทั่งปัจจุบันแทบจะอยู่ในภาวะหยุดนิ่งชะงักงันไปตามสภาพการณ์ทางการเมือง

การกระจายอำนาจที่ยังไปไม่ถึงถ่วงถิ่น

-----> เป้าหมายหลักของการปฏิรูปการศึกษาครั้งนี้ ในด้านการบริหารจัดการ คือ ต้องการลดสายป่านเส้นทางการบังคับบัญชาให้สั้นลง เหลือเพียงระดับราชการ ในส่วนกลางและระดับองค์กรปฏิบัติการศึกษาคือ “เขตพื้นที่การศึกษา” องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสถานศึกษา ซึ่งเขตพื้นที่การศึกษาให้มีคณะกรรมการและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน รวมทั้งการแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการในสังกัดด้วย ฯลฯ ทว่า ในทางปฏิบัติแล้ว ผู้ปฏิบัติงานคือ คนกลุ่มเดิมที่ส่วนใหญ่ยังมีทัศนคติและท่วงทำนองการทำงานไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมากนัก ปัญหาที่ตามมาในช่วงเปลี่ยนผ่านนี้คือ การโยกย้ายจากต่างกรมมารวมกัน และมีตำแหน่งผู้บริหารลดลง การที่นักการเมืองเข้ามาแทรกแซงเรื่องการจัดตั้งผู้บริหาร ก่อให้เกิดความขัดแย้งและความสับสนยุ่งยากในการประสานงาน

ปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการปรับโครงสร้างจากที่เคยแบ่งเป็นกรมต่างๆ 14 กรม และแบ่งแยกกระทรวงวงมหาวิทยาลัยและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติอยู่ต่างหาก ได้ยุบมารวมกันและแบ่งเป็น 5 องค์กรหลัก คือ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) และสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (สป.) ซึ่งมีสำนักบริหารงานการศึกษานอกโรงเรียนและสำนักงานบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนสังกัดอยู่ด้วย

ส่วนการส่งงานจากกรมไปยังศึกษาธิการจังหวัด ก็ปรับบทบาทเป็นการทำหน้าที่กำหนดนโยบายสนับสนุนและติดตามประเมินผลการจัดการศึกษาของเขตพื้นที่การศึกษา 175 เขตทั่วประเทศ โดยมีคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษาแต่ละแห่งกำกับดูแลสถานศึกษาภายในเขตของตน มีการกระจายอำนาจไปยังสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา (สพท.) บางเรื่องทั้งในด้านวิชาการ งบประมาณ และการบริหารงานทั่วไป ยกเว้นการบริหารงานบุคคล

เนื่องจากเพิ่งมีการประกาศใช้ พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 และกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการกระจายอำนาจไปยังเขตพื้นที่การศึกษาและระเบียบคำสั่งต่าง ๆ ยังอยู่ระหว่างดำเนินการ

ในการจัดปรับโครงสร้างบริหารการศึกษานั้น ประเด็นหนึ่งที่มีการต่อสู้กันอย่างหนักในระยะหลังคือ การถ่ายโอนสถานศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) ให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ซึ่งมีฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับปมปัญหาขัดแย้งถึง 3 ฝ่าย คือ ศธ. ครู และ อปท.

เหตุผลหลักที่ครูและผู้บริหารสถานศึกษาออกมาคัดค้านการถ่ายโอนโรงเรียนให้ อปท. เนื่องจากไม่มั่นใจว่า อปท. ซึ่งประกอบด้วยกรุงเทพฯ เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) และโดยเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) รวม 7,900 แห่ง ส่วนใหญ่มีความพร้อมและความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะจัดการศึกษาให้มีคุณภาพได้ รวมถึงความห่วงใยต่อผลกระทบต่อสิทธิประโยชน์ของครูและผู้บริหาร

นอกจากนี้สภาพการดำเนินงานของ ศธ. ที่ล่าช้าเกินเวลาที่กฎหมายกำหนด ทำให้ด้านหนึ่งฝ่าย อปท. มองว่า ศธ. ไม่ประสงค์จะถ่ายโอนโรงเรียนให้กับ อปท. และกลัวเสียอำนาจ จึงตอบโต้ด้วยการประกาศฟ้องศาลปกครอง ปัจจุบันนี้ยังไม่มีข้อยุติ

กลุ่มครูที่จัดตั้งเป็นองค์กรต่าง ๆ เพื่อคัดค้านการ “ถ่ายโอน” สถานศึกษาหรือโรงเรียนไปสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้มีการเคลื่อนไหวด้วยการยกขบวนมาชุมนุมที่กรุงเทพฯ มีการกรีดเลือดและโขนหัวประท้วงท่ามกลางผู้ชุมนุมกว่า 20,000 คน เรียกร้องให้รัฐบาลตัดคำว่าถ่ายโอนการศึกษาออกจาก พ.ร.บ.กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ จนเป็นเหตุให้ ศธ. มีมติชะลอการถ่ายโอนสถานศึกษาไว้ก่อน

กระทั่งรัฐบาลยินยอมให้มีการแก้ไขกฎหมายดังกล่าว โดยการเพิ่มคำว่า “สมัครใจ” ของครู ผู้บริหารโรงเรียนและกรรมการสถานศึกษา ถึงจะถ่ายโอนไป อปท. ได้ ทั้งยังเปิดทางให้เลือกสังกัด อปท. หรือยังคงสังกัด ศธ. ก็ได้ แต่ในกลางปี พ.ศ. 2548 ilyk เลิกมตินั้นและมีการพิจารณาการถ่ายโอนเป็นกรณีไป ส่งผลให้กลุ่มครูยังคงมีการเคลื่อนไหวต่อเนื่องไปจนถึงทุกวันนี้

ล่าสุด ความคืบหน้ากรณีการจัดทำร่างประกาศกระทรวงศึกษาธิการเรื่องวิธีการและเงื่อนไขการแสดงถึงความสมัครใจให้โอนสถานศึกษาขั้นพื้นฐานไปสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2549 ได้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่

วันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2549 ร่างประกาศดังกล่าวมีเนื้อหาใจความสรุปได้ว่า การถ่ายโอนสถานศึกษาขั้นพื้นฐานไปสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ให้เป็นไปตามความสมัครใจ โดยมอบหมายภาระให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาไปจัดหาคณะกรรมการ 3 คน เพื่อทำการประเมินความสมัครใจของผู้บริหารสถานศึกษา ครู และบุคลากรทางการศึกษา และจะถ่ายโอนหรือไม่อย่างไรนั้น ให้เป็นไปตามผลการประเมิน

“โลลด์เชินเตอร์” ป่วนความหมายสับสน

-----> หัวใจของการปฏิรูปการศึกษานั้นคือ การปฏิรูปการเรียนรู้ จึงมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารงานการกระจายอำนาจจัดการศึกษา และการจัดสรรทรัพยากรสื่อ วัสดุ อุปกรณ์ และเทคโนโลยีจัดสรรและวางตัวบุคลากรให้เหมาะกับงาน พัฒนาบุคลากร จัดการและบริหารทรัพยากร และบุคลากรอย่างมืออาชีพ กำกับดูแล ติดตาม ประเมินผล และตอบแทนบุคลากรตามผลงานที่มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน โดยหวังว่าจะสามารถดูแลและพัฒนาครูให้จัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และบรรลุศักยภาพสูงสุดที่บุคคลพึงได้รับ กฎหมายการศึกษาแห่งชาติ จึงให้ความสำคัญกับหมวด 4 ว่าด้วยแนวการจัดการศึกษาเป็นอย่างมาก

สาระสำคัญของการปฏิรูปการเรียนรู้คือ การปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมการเรียนรู้โดยเน้นประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับ พร้อมคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ปลูกฝังให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีนิสัยรักการเรียนรู้ตลอดชีวิต รูปแบบการเรียนการสอนแบบใหม่นี้จะไม่เน้นเนื้อหาสาระหนักจนเกินไป แบบเรียนมีความหลากหลาย ขึ้นอยู่กับศักยภาพและความสนใจของผู้เรียน โดยครูจะให้เด็กไปค้นคว้าหาข้อมูลที่จะเรียนมาก่อน และมีแบบฝึกหัดให้ทำสลับกันไป บางครั้งผู้เรียนทำคนเดียว บางครั้งผู้เรียนต้องทำกันเป็นกลุ่ม จัดทำเป็นแผนงาน แล้วนำมารายงานให้เพื่อน ๆ ในห้องฟัง

ทว่าในการปฏิรูปการศึกษาครั้งนี้ เรื่องที่ถกเถียงและมีความเห็นแตกต่างกันมากที่สุดเรื่องหนึ่งคือ หลักการจัดการศึกษาที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ หรือที่มักเรียกกันว่า “โซลด์เชินเตอร์” หรือผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนั่นเอง



06



ปลูกฝังให้ผู้เรียนรู้จัก
แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง
ใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีนิสัย
รักการเรียนรู้ตลอดชีวิต
รูปแบบการเรียนการสอน
แบบใหม่นี้จะไม่เน้นเนื้อหา
สาระหนักจนเกินไป

กรณีที่เกิดเสียงฮือฮามากคือ วลีเด็ดของนักเรียนหญิงคนหนึ่ง ในวันเด็ก ปี พ.ศ. 2545 ที่ตั้งกลบคำขวัญวันเด็กของนายกรัฐมนตรีนววิพากษ์วิจารณ์การจัดการเรียนการสอนแบบ “ไซลด์เซ็นเตอร์” ในโรงเรียนทุกวันนี้ว่ามีสภาพไม่ต่างไปจาก “ควายเซ็นเตอร์” เนื่องจากครูส่วนใหญ่ไม่เข้าใจวิธีการจัดการเรียนการสอนในแนวดังกล่าวอย่างแท้จริง และยังมีแหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียนมากพอที่จะทำให้เด็กสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ด้วยตนเองได้

ในเวทีการประชุมเพื่อประเมินผลปฏิรูปการศึกษาเมื่อปีที่ผ่านมา ในส่วนของผู้เรียนเอง มีการสะท้อนออกมาว่า ในขณะนี้เด็กไทยในโรงเรียนกำลังตกอยู่ในสภาวะอับเฉาทางการเรียนรู้ เรียนมาก แต่รู้น้อย ไม่มีความสุข เกิดทุกขภาวะ เนื่องจากบทเรียนไม่จูงใจ ไร้ความหมาย มีแต่ภาระงานที่หนักมาก เพราะครูแต่ละกลุ่มสาระให้การบ้านหรือชิ้นงานซ้ำซ้อนกัน ตกกลุ่มสาระละ 2 ชิ้น ทำให้ต้องทำงานถึง 16 ชิ้นต่อสัปดาห์ ซึ่งเกินกำลังของนักเรียน นักเรียนที่เก่งและขยันจะเอาตัวรอดได้ แต่ก็เสียสุขภาพกายและจิตใจ เพราะต้องนอนดึก เครียด ขณะที่นักเรียนบางกลุ่มใช้วิธีลอกงานหรือว่าจ้างทำชิ้นงาน และบางกลุ่มเลือกทางออกด้วยการละทิ้งการเรียนไป

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีข่าวคราวในสื่อสารมวลชนวิพากษ์วิจารณ์ตามมาอีกมาก ทว่าจากการสำรวจโดยการพูดคุยซักถามแหล่งข่าวครู อาจารย์ ในโรงเรียนต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่ปีที่ผ่านมามาจนถึงปัจจุบัน พบว่า วิธีการจัดการเรียนการสอนตามหลักการที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ในโรงเรียนยังคงมีปัญหาอยู่มาก โดยความเข้าใจคลาดเคลื่อนที่มีตรงกันคือ การจัดการเรียนการสอนแนวนี้ครูจะปล่อยให้เด็กเรียนด้วยตนเองเป็นหลัก มอบหมายให้นักเรียนทำการบ้าน และรายงานจำนวนมาก สร้างปัญหาให้กับเด็กที่ต้องเรียนหนักขึ้นกว่าเดิม และเดือดร้อนไปถึงผู้ปกครองที่ต้องมีภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น จากการซื้ออุปกรณ์การเรียนและการออกไปทัศนศึกษานอกสถานที่

สิ่งนี้เป็นอีกปมปัญหาหนึ่งที่จะต้องมีการทบทวนหากจะมีการผลักดันการปฏิรูปการศึกษาต่อไป เพราะทั้งผู้บริหาร ครู และนักเรียนต่างมีความเข้าใจที่สับสนคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับการปฏิรูปการเรียนรู้อยู่ค่อนข้างมาก

พ.ร.บ.ครูฯ สะดุด ครูยากกำลังใจ

-----> องค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การปฏิรูปการเรียนรู้ที่ถือผู้เรียนเป็นสำคัญประสบความสำเร็จ อยู่ที่ความพร้อมของครูและการบริหารภายในโรงเรียน ครูยุคปฏิรูปจึงถูกคาดหวังและเรียกร้องว่า ต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ เรียนรู้และพัฒนาตลอดเวลา เข้าใจ และสามารถจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนตามทิศทางการปฏิรูปการศึกษาได้ มีใจรักความเป็นครู และทุ่มเทให้กับงานสอน ฉะนั้นการปฏิรูปการศึกษาจึงจำเป็นต้องปฏิรูประบบการผลิตและพัฒนาครู กระตุ้นให้คนดีและคนเก่งมาเป็นครู และพัฒนาศักยภาพครูประจำการ ทั้งในส่วนของ การส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาต่อ หรือเข้ารับการอบรมต่างๆ ที่จำเป็นต่อวิชาชีพ ตลอดจน จัดสรรค่าตอบแทนและสวัสดิการ เพื่อสร้างขวัญกำลังใจให้กับผู้ที่อยู่ในวิชาชีพครู

อย่างไรก็ตาม นับตั้งแต่ พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติมีผลใช้บังคับในปี พ.ศ. 2542 ให้หลัง มากกว่า 3 ปี จึงได้ออกกฎหมายฉบับแรกที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและความก้าวหน้าของครู นั่นคือ พ.ร.บ.สภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546 ที่มีผลใช้บังคับเมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2545 ถัดจากนั้นอีกราว 2 ปีครึ่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 และ พ.ร.บ.เงินเดือน เงินวิทยฐานะ และเงินประจำตำแหน่งฯ จึงมีผลใช้บังคับตามมาในวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2547 ส่งผลให้กระบวนการจัดตั้งองค์กรที่ทำหน้าที่ดูแลครู ในด้านต่างๆ ต้องล่าช้าไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นสำนักงานเลขาธิการคุรุสภาที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับ



การพัฒนามาตรฐานวิชาชีพครูและผู้บริหารสถานศึกษา สำนักงานข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) ทำหน้าที่เป็นองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการครู และมีความกระตือรือร้นส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครู

ความล่าช้าของกฎหมายและข้อจำกัดต่างๆ ส่งผลให้ระบบการผลิต การพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา ในภาพรวมของประเทศขาดความชัดเจน เกิดความล่าช้าในการออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ การจัดตั้งกองทุนพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา รวมทั้งระบบการประเมินความก้าวหน้าในวิชาชีพครูที่ชะงักและไม่ชัดเจน ซึ่งนับแต่สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู (ก.ค. ปัจจุบันคือ ก.ค.ศ.) ประกาศระงับการขอ อ.3 ตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ. 2546 นั้นว่าเพื่อรอ พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการครูฯ ที่คาดว่าจะมีผลใช้บังคับไม่เกินปลายปี พ.ศ. 2546 แต่เมื่อ พ.ร.บ.ฉบับดังกล่าวสะดุด จนกระทั่งถึงปัจจุบันได้ที่ พ.ร.บ.ครูมีผลใช้บังคับแล้ว อ.3 หดไป แทนที่ด้วยระบบวิทยฐานะ ถึงวันนี้ ก.ค.ศ.ยังไม่ได้เริ่มประเมินครูเข้าสู่แท่งวิทยฐานะ และได้รับเงินวิทยฐานะแต่อย่างใด

ระยะเวลา 2 ปี ที่ครูไม่มีโอกาสก้าวหน้าในวิชาชีพอย่างเป็นทางการ ได้บั่นทอนขวัญกำลังใจของครูไม่น้อย ด้านหนึ่งถูกเรียกร้องให้ต้องกระตือรือร้นและพัฒนาตัวเองตลอดเวลา ทั้งยังต้องทำงานหนักขึ้น แต่ระบบตอบแทน สนับสนุน และสร้างขวัญกำลังใจให้แก่ครูกลับไม่กระเตื้อง จึงไม่น่าแปลกใจช่วงต้นปี พ.ศ. 2547 ที่ผ่านมามีข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการจะเข้าร่วมโครงการ “จากกันด้วยดี” หรือการเกษียณอายุราชการก่อนกำหนดของรัฐบาลถึง 28,443 คน ทั้งที่กระทรวงศึกษาธิการมีโควตาเพียง 18,371 คน ยิ่งไปกว่านั้น ในจำนวนนี้มีครูต้นแบบและครูดีเด่นรวมอยู่ด้วย

แนวทางการพัฒนา ส่งเสริม และสร้างขวัญกำลังใจครู ปัจจุบันยังไม่เห็นเป็นรูปธรรม เหลียวมองไปยังการผลิตครูพันธุ์ใหม่กลับยังไม่เห็นอนาคต เพราะแม้กฎหมายและช่วงเวลาบีบบังคับให้รัฐต้องดำเนินโครงการผลิตครู 5 ปี โดยการให้ทุนการศึกษาและประกันงานหลังเรียนจบแก่นักศึกษาในโครงการ เพื่อโน้มน้าวให้คนเก่งและคนดีอยากเรียนครู แต่ทว่าเริ่มโครงการได้เพียงรุ่นแรกในปีการศึกษา 2547 รัฐบาลก็ระงับการต่อทุนโครงการ 2 ทั้งที่ในตอนต้นวางแผนไว้ว่าจะเป็นโครงการต่อเนื่อง 4 รุ่น โดยอ้างกรณีที่นักศึกษาในโครงการจำนวนไม่น้อยมีผลการเรียนไม่ถึง 2.75 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำที่โครงการกำหนดไว้

นอกจากนี้ ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2548 นายจาตุรนต์ ฉายแสง กลับมีคำสั่งให้ทบทวนโครงการผลิตครู 5 ปี รวมไปถึงหลักสูตรผลิตครู 5 ปี ว่ามีความจำเป็นมากน้อยเพียงใด ที่จะต้องเรียนถึง 5 ปี แล้วถ้าผลการศึกษาพบว่า ไม่ต้องเรียน 5 ปี ก็มีคุณภาพได้ อาจจะต้องกลับไปแก้ พ.ร.บ.สภาครูและบุคลากรทางการศึกษากันใหม่ เพราะแต่เดิมกำหนดให้ผู้ที่มาเรียนครูต้องจบหลักสูตรครู 5 ปี ซึ่งเท่ากับต้องถอยหลังไปนับหนึ่งกันใหม่

หลักสูตรไม่นิ้ว ขาดการพัฒนาตำราและสื่อ

-----> หัวใจสำคัญของการปฏิรูปการศึกษาอีกประการหนึ่งคือ การพัฒนาหลักสูตรและสื่อการศึกษาใหม่ ในกรณีนี้ พลันที่เริ่มผลักดันการปฏิรูปการศึกษา กรมวิชาการในสมัยนั้นได้เร่งรัดจัดทำหลักสูตรการศึกษาฉบับใหม่เพื่อล้อไปกับการพัฒนาการศึกษาครั้งใหญ่ และประกาศใช้หลักสูตรใหม่ในปี พ.ศ. 2545 โดยแบ่งเป็น 4 ช่วงชั้น คือ ช่วงชั้นที่ 1 (ป. 1-3) ช่วงชั้นที่ 2 (ป. 4-6) ช่วงชั้นที่ 3 (ม. 1-3) และช่วงชั้นที่ 4 (ม. 4-6) และทยอยประกาศใช้หลักสูตรทีละชั้นปี ครบทุกชั้นปีภายในปี พ.ศ. 2547

ตามหลักสูตรใหม่นี้ส่วนกลางจะทำหน้าที่กำหนดและควบคุมมาตรฐานการเรียนรู้แห่งชาติ และให้แต่ละสถานศึกษาจัดทำสาระการเรียนรู้ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ ปัญหาและอุปสรรค



สำคัญที่เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นจนกระทั่งปัจจุบัน ก็คือ สถานศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่มีความพร้อมในการจัดทำสาระและสื่อการศึกษาด้วยตนเอง ยังขาดการเสริมสร้างความพร้อมที่จะให้ครูและผู้บริหารสามารถบริหารหลักสูตรให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ปัญหายังเกิดจากการที่ผู้กำหนดนโยบายบางยุคสมัยแม้มีความปรารถนาที่จะช่วยเหลือโรงเรียน โดยการตำหนิโทษคนและกำหนดตัวอย่างสาระการเรียนรู้ในรายละเอียด แต่กลับทำให้ฝ่ายปฏิบัติเกิดความสับสนในบทบาทหน้าที่ของตนเองกับส่วนกลาง เมื่อประกอบกับการที่บางครั้งเสียงเรียกร้องจากฝ่ายกำหนดนโยบายว่าควรจะมีการรื้อหลักสูตรใหม่ ก็ยิ่งทำให้การบังคับใช้หลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้ใหม่เป็นไปด้วยความยากลำบาก

เพราะทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตตำราเรียนและสื่อการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นสถานศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และบริษัทเอกชนที่มีประสบการณ์จัดทำแบบเรียนและสื่อการศึกษา ต่างไม่มั่นใจในทิศทางและนโยบายเรื่องหลักสูตร การลงทุนที่จะวิจัยและพัฒนาหลักสูตร แบบเรียน และสื่อการศึกษาจึงเกิดขึ้นน้อย ดังจะเห็นว่าแม้จะมีนโยบายเปิดเสรีเรื่องการจัดการเรียนรู้ การผลิตแบบเรียนและสื่อการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาฉบับใหม่ออกมาหลายปีแล้วก็ตาม แต่แทบจะไม่ปรากฏว่ามีการริเริ่มสร้างสรรค์หรือมีนวัตกรรมการเรียนการสอนใหม่ๆ ออกมา

ในส่วนของแบบเรียนนั้น นอกเหนือจากข้อมูลใหม่ๆ แล้ว เนื้อหาและโครงสร้างแบบเรียนแทบจะไม่ต่างจากแบบเรียนในยุคสมัยก่อนมากนัก แบบเรียนโดยทั่วไปยังมีคุณภาพไม่ได้มาตรฐาน ขาดความหลากหลาย ตลอดจนเกิดความล่าช้าในกระบวนการผลิต ดังปรากฏว่าจนกระทั่งปัจจุบันบางวิชาบางชั้นปียังขาดแบบเรียนที่หลากหลายให้โรงเรียนและผู้ปกครองได้เลือกใช้

ทั้งนี้ ควรกล่าวไว้ด้วยว่า แม้กฎหมายการศึกษาจะเห็นความสำคัญของการพัฒนาการศึกษาและสื่อเทคโนโลยีการศึกษา ดังปรากฏในมาตรา 60 (7) เรื่องการจัดตั้งกองทุนเพื่อพัฒนาการศึกษาของรัฐและเอกชน และกองทุนพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาตามมาตรา 68 แต่ตราถึงปัจจุบันก็ยังไม่มีการจัดตั้งและบริหารกองทุนดังกล่าวแต่ประการใด ดังนั้น เมื่อทั้งภาคเอกชนและภาครัฐขาดความชัดเจนในนโยบาย ขาดแรงจูงใจ ขาดการกระตุ้นและอุดหนุนทรัพยากรให้พัฒนาการศึกษาและการพัฒนาสื่อแล้ว ย่อมส่งผลให้การพัฒนาสื่อและเทคโนโลยีการศึกษาล่าช้าและชะงักงันไม่แตกต่างไปจากห้วงสมัยก่อนที่จะมีการปฏิรูปการศึกษา

กฎประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย

-----> กล่าวกันว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2544-2548 เป็นช่วงนาทีทองของการปฏิรูปการศึกษา ที่เงื่อนไขปัจจัยต่างๆ เหมาะสมลงตัวมากที่สุด ทั้งในด้านนโยบายที่มีกฎหมายการศึกษาแห่งชาติเป็นกรอบกำหนดแนวทางชัดเจน มีรัฐบาลที่มีศักยภาพสูงที่สุดเท่าที่ประเทศไทยเคยมีรัฐบาลพลเรือนมา เนื่องจากกุมคะแนนเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรไว้ได้อย่างเด็ดขาด มีพลังสนับสนุนจากประชาคมการศึกษาที่มุ่งมั่นผลักดันการปฏิรูปการศึกษามาหลายปีแล้ว เป็นช่วงเวลาประเทศไทยน่าจะปฏิรูปการศึกษาได้สำเร็จ

ทว่าเมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้ว แม้จะมีกฎหมายปฏิรูปการศึกษาเป็นเสมือนแม่บท ซึ่งต้องมีกฎหมายลูกออกตามมาเพื่อบังคับใช้ในแต่ละด้าน นับตั้งแต่ พ.ร.บ. การศึกษามีผลบังคับใช้ในปี พ.ศ. 2542 จนถึงวันที่ 21 มีนาคม พ.ศ. 2549 มีการประกาศใช้กฎหมายเพื่อสนับสนุน พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ไปแล้ว 65 ฉบับ อยู่ในระหว่างการดำเนินการในระดับต่างๆ อีกถึง 43 ฉบับ

ความล่าช้าในด้านกฎหมายนี้ กล่าวกันว่าเป็นเพราะประชาคมการศึกษาของไทยโซโคร้าย ที่แม้จะมีรัฐบาลเสียงข้างมากเด็ดขาดนับแต่ปี พ.ศ. 2544 เป็นต้นมา แต่กลับปราศจากความมุ่งมั่นที่จะปฏิรูปการศึกษา มีการถ่วงเวลาออกกฎหมายด้านการศึกษาด้วยเหตุต่างๆ มากมาย ในที่สุดรัฐบาลเสียงข้างมากกลับต้องประสบชะตากรรม ไม่สามารถขับเคลื่อนการบริหารประเทศได้มากเกือบขบขบปีแล้ว

ภาวะการปฏิรูปการศึกษาของไทยในยุคปัจจุบันจึงหยุดนิ่ง ขาดวิวัฒนาการที่กระตุ้นให้ประชาคมการศึกษาตื่นตัวสนใจเฝ้าติดตามพัฒนาการด้านการศึกษา วาทกรรมสำคัญๆ ที่ฝ่ายต่างๆ นำเสนอความคิดความเชื่อของตนเองต่างๆ เลื่อนหายไปตามกระแสการปะทะเพื่อเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

ในปี พ.ศ. 2539 เป็นปีที่มีการผลักดันวาระแห่งชาติเพื่อการปฏิรูปการเมือง ในปี พ.ศ. 2540 มีรัฐธรรมนูญฉบับประชาชน เพื่อปฏิรูปการเมือง ปี พ.ศ. 2542 มีกฎหมายปฏิรูปการศึกษา

ในปี พ.ศ. 2549 นี้ กลับมีการพูดถึงวาระแห่งชาติปฏิรูปการเมืองอีกคำรบหนึ่ง และมีแนวโน้มว่าจะมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญครั้งใหญ่ในปี พ.ศ. 2550

ถ้าปี พ.ศ. 2552 ประชาคมการศึกษาจะหวนกลับมาผลักดันการปฏิรูปการศึกษาครั้งใหม่

หากเป็นจริง ไม่น่าเชื่อว่าเพียงหนึ่งรอบทศวรรษประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยอีกครั้ง >>>

Education Reform:

STANDING STILL WITHOUT ANY CHANGE

If August 19, 1999 was taken as the day of success and pride of education reformers who could materialize the National Education Law, believed to create education reform in the Thai society. Even though this success and pride are followed by heated debate continuously for 3-4 years about the direction in putting the law into practice, whether it be the restructuring and educational management decentralization, learner-centered learning management, and teacher profession development, it should be accepted that it is the period when the Thai society is alert, watching the direction of national education development with the hope that this major reform will simultaneously elevate the whole nation.

-----> Seven (7) years has gone. August 19, 2006 was the day the Ministry of Education announced the achievement of the **“One District, One Lab School Project”** in which only 600 schools were selected to join from a total of over 40,000 ones nationwide. More importantly, 4 days after that, Prof. Dr. Somwung Pitiyanuwat, Director of the Office for National Education Standards and Quality Assessment, revealed the result of the first phase (2001-2005) of external quality assessment of educational institutions, in which 30,010 institutions were evaluated. The synthesis of the result found that 2/3 of over 20,000 educational institutions evaluated, or over 15,000 institutions tended to be below low standards or in the coma, or ICU schools. The reaction from high level-management of the Ministry of Education was that the Ministry of Education already has strategy and plan but they haven't been implemented.

The expectation to simultaneously elevate the whole nation has been shifted to only a few lab schools while most schools have been left in the coma. Power The Thought would take you back to review the background and discussions.

Change only the Leader

-----> Since the National Education Act B.E. 2542 came into force in 1999, there were 12 changes of 18 ministers and deputy ministers of the Ministry of Education. The change of policy leaders has stumbled many times because they may be in the same government but the new ministers needed time to study past policy and practices. In addition, each minister had his own working style and tried to create his specific policy. For example, some tried to create participation by posing such questions as why education reform, what Thais will get, what children will get, what adults will get, what the country will get, people's life will be better or not, what about national economy. Others tried to initiate by renaming the Ministry as the Ministry of Education, Religion and Culture.



11



การปฏิรูปการศึกษา
จำเป็นต้องปฏิรูประบบ
การผลิตและพัฒนาครู
กระตุ้นให้คนดีและคนเก่ง
มาเป็นครู และพัฒนา
ศักยภาพครูประจำการ

The change of policy makers affected many policy changes and practices. The more often the leader is change, the more often the change in policy. At the early stage of education reform, in particular, it is necessary to adjust management structure, which impacted positions and authority of personnel in the Ministry of Education and those agencies directly related to education reform. This unavoidably led to conflicts in policy and implementation directions, which periodically appeared in the media.

Major conflicts worth recording here is the ones regarding authorities and number of educational service areas, decentralization of educational management to local administration organizations, teacher profession license issuance, teacher profession development direction, educational curriculum, instruction direction. Power The Thought would compile these major issues for further consideration.

These problems and obstacles finally made the government find a solution by amending the National Education Act in 2002 to extend the enforcement period of the law and restructure the Ministry of Education as pressured by some civil servants. Since then, the strong power of education reform has been weakened to a standstill according to the political circumstances.

Decentralization, not yet to the Local

-----> A principal objective of this education reform regarding management is to shorten line of command to the level of central and operation organizations i.e. **“educational service area”**, local administration organizations and educational institutions. Educational service area must have the Commission and the Office for Basic Education, with the authority to supervise basic educational institutions as well as appointing and moving civil servants under the supervision. Nevertheless, in practice, operators are the same group, most of whom still have the same old attitude and working style. Problems that emerged during the transition period was the moving of people from different departments to work together and fewer number of management level, the interference of politicians regarding the appointment of management level, leading to conflicts and complication in coordination.

At present, the Ministry of Education has restructured from 14 departments and separation between the Ministry of University Affairs and the Office of National Education Commission, into 5 major organizations i.e. Office of the Education Council, Office of the Basic Education Commission, Office of the Higher Education Commission, Office of the Vocational Education Commission, and Office of the Permanent Secretary of the Ministry of Education with Office of the Non-Formal Education Commission and Office of the Private Education Commission under its supervision.

The command from the department to provincial education officer has been adjusted to specify support policy and evaluate management result of 175 educational service areas nationwide, supervised by each educational service area committee.

Some issues have been decentralized to educational service area offices in terms of academic, budget and general management, except human resource management as Teacher and Educational Personnel Regulation Act B.E. 2547 and ministerial regulations were issued. Criteria and decentralized methods to educational service areas as well as orders are still underway.

In restructuring educational management, one issue that was heavily argued lately was the transfer of educational institutions under the jurisdiction of the Ministry of Education (MoE) to local administration organizations (LAO). Three parties are involved in this conflict i.e. MoE, teachers and LAO.



13

The major reason for opposition is that teachers and educational institution administrators are not confident that 7,000 LAOs i.e. Bangkok Metropolitan Administration, Municipality, Province Administration Organizations and Tambon Administration Organizations are ready and capable to manage quality education. They are also afraid that this would affect their benefits.

In addition, the implementation of the Ministry of Education was behind the schedule required by law. LAOs think that MoE does not wish to transfer schools to them and is afraid to lose the authority. They reacted by filing suit at the Central Administrative Court and no conclusion has been reached.

Teachers opposed to **“the transfer”** also set up many organizations and staged their movements in Bangkok through various means. Over 20,000 demonstrators requested the government to delete the word transfer from the Act, resulting in its delay.

Then, the government allowed the amendment of the law by adding the word **“voluntarily”**; however, in mid 2005, this resolution was annulled and the transfer would be considered case by case. This resulted in continuous movement of teachers.

Finally, a draft of the announcement of the Ministry of Education regarding methods and conditions of voluntary transfer was enacted on January 18, 2006. The content of this announcement was that the transfer of basic educational institutions to local administrations must be voluntary. Educational service area office is tasked to find 3 committee members to evaluate the willingness of educational institution administrators, teachers and educational personnel. The transfer will take effect according to the evaluation result.

Confusing “Child-centered”

-----> The key to education reform is to reform learning. There have been adjustments of administration structure, educational management decentralization and resource allocation, suitable personnel allocation, professional human resource management, etc. with the hope that all these can develop teachers to manage education with quality. In addition, learners should be encouraged to learn and achieve the highest potential. The National Education Law, therefore, prioritized on Chapter 4 – National Education Guidelines.

The essence of learning reform is to modify learning culture by focusing on benefits of learners, taking into account personal differences. Learners will be instilled to seek for knowledge themselves with lifelong learning habit. The new instruction will not focus too much on heavy content. Textbooks

are diversified, depending on potential and interest of learners. Teachers would let children research information before classes, with alternate exercises in group or in person. They must make plans and report to their friends.

The most controversial issue in this education reform is the learner-centered principle or **“child-centered”**. The case that made the greatest stir was the boldness of a girl on the children day in 2002, criticizing **“child-centered”** instruction as **“buffalo-centered”**. This is because most teachers do not really understand the method. In addition, there are not enough learning centers out of classroom for self learning.

In the conference to evaluate education reform last year, learners reflected that Thai school children were in a dreary learning stage – study a lot but know very little and unhappy. They have suffered because the lessons have no incentive, no meaning. They have been burdened due to redundant homework assigned by teachers, averaging 16 pieces per week, which exceeds students’ energy. Good students will survive but with weak physical and mental health. Some students may use copying methods or employ others to do their works while others just drop out.

Nevertheless, despite criticism in mass media, from the survey asking teachers in many schools so far, it is found that learner-centered instruction method still has a lot of problems. Similar misunderstanding is that teachers will principally let students study by themselves, assign a lot of homework. Students have to work harder while parents are burdened with more expense in buying study equipment and study tours.

This is another problem needs a review if education reform must be pushed further because administrators, teachers and students all have misunderstanding about learning reform.

Stumbling Teacher Act, Teachers Losing Enthusiasm

-----> Another component to the success of learner-centered reform is the readiness of teachers and school administration. Teachers in the reform period are expected to be capable. They must learn and develop all the time. They must understand and can manage learning according to the direction of education reform. They must love being teachers and dedicate themselves to the teaching. Therefore, education reform must also reform teacher production and development system. Teachers must be stimulated to be good and proficient through further study or training sessions. Remuneration and benefit package should be allocated to create willpower.

The National Education Act came into force in 1999 while the first law on teacher development and progress was issued 3 years later i.e. Teacher Council and Educational Personnel Act B.E. 2546 effective since June 2002. Then, 2 1/2 years later, Teacher and Educational Personnel Regulation Act B.E. 2547 and Salary, Academic Qualification Allowance and Position Allowance Act were issued on December 24, 2004, resulting in the delay in the establishment of teacher supervision organizations, whether it be Teachers' Council of Thailand, Office of Teachers and Educational Personnel, and Office of the Welfare Promotion Commission for Teachers and Educational Personnel.

The delay of laws and various constraints have also held up production and development system of teacher and educational personnel, leading to further procrastination in profession permit license issuance. Teacher and educational personnel development fund and teacher profession progress evaluation system have also been halted and unclear. As the Teacher and Educational Personnel Regulation Act, expected to come out in 2003, came to a halt, teachers have not been evaluated into academic qualification bar and not received academic qualification money.

It has been almost 2 years that teachers have no tangible progress. Their willpower has been affected. They have been requested to be enthusiastic and work harder but their remuneration is not better. It is not surprising that in early 2004, 28,443 civil servants of the Ministry of Education joined the **“Mutual Separation Project”** or early retirement plan though the Ministry had only 18,371 persons in quota. Among those who resigned were model and outstanding teachers.

The direction in developing, promoting and creating willpower of teachers at present is not tangible and the production of new-generation teachers is no better. Laws and timing have forced the public sector to implement teacher production project in 5 years by offering scholarship and employment assurance after graduation to attract good students to be teachers. The project was initiated in 2004 but the government stopped the funding, claiming that the GPAs of participating students were mostly below standard of 2.75.

In addition, in August 2005, Mr. Chaturon Chaisang ordered the review of 5-year teacher production project and 5-year production curriculum whether they were necessary to study for 5 years. If it's not, Teacher Council and Educational Personnel Act must be amended as it was originally stipulated that teachers must complete 5-year curriculum.

Unsteady Curriculum, Lack of Textbook and Media Development

-----> Another key to education reform is the development of curriculum and educational media. As the education reform had been pushed, the Department of Curriculum and Instruction Development then accelerated the formulation of new educational curriculum to keep pace with the major educational development. The new curriculum was announced in 2002, dividing into 4 levels: 1st level (primary level 1-3), 2nd level (primary level 4-6, 3rd level (secondary level 1-3) and 4th level (secondary level 4-6). The curriculum gradually came into force level by level until all were completed in 2004.



15

According to the new curriculum, the central agency must specify and control national learning standards. Each educational institution is to formulate learning content according to stipulated standards. Major problem and obstacles are that most educational institutions are not ready to formulate educational content and media by themselves. They lack readiness enhancement for teachers and administrators to manage the curriculum to achieve projected objectives. The problem is also from the confusion of operation level regarding their roles and those of the central agency. Sometimes, policy makers have requested the dismantling of new curriculum, the enforcement of new curriculum and learning standard is even harder.

As those related with textbook and educational media production, whether it be educational institutions, the Ministry of Education and private companies experienced in producing textbooks and educational media, are uncertain with directions and policy regarding curriculum, the investment in research and development of curriculum, textbooks and educational media is very low. Despite liberalized policy on learning management and production of textbooks and educational media issued many years ago, no innovation, creativity and innovation of instruction has been found.

As for textbooks, in addition to new information, content and structure of textbooks are not different from those of the past. General textbooks are still below standard, lack diversify, with delayed production processes. At present, some subjects still lack diversified textbooks for the selection of schools and parents.

It should be mentioned here that even though the educational law puts prime concern on the development of education and educational technology and media as appeared in Section 60 (7) on Establishment of the State and Private Education Development Fund and Section 68 on the establishment of the Technology for Education Development Fund, so far, no establishment and management of such funds have been in existence. Therefore, as both private and public sectors are not clear about policy, lack motivation, incentive and resource support for education and media development, things are delayed and get stuck like the pre-education reform period.



History Repeating Itself?

-----> It is said that 2001-2005 is the golden moment of education reform with the most agreeable conditions and factors. There were policies clearly framed by the National Education Law, the highest potential government ever as it can control the highest votes in the Parliament supported by educational civil society with definite resolution to push education reform for years. It was the perfect moment for successful education reform.

Nevertheless, based on the fact, the education reform law needs other organic laws for its effectiveness. Since the effectiveness of the National Education Act in 1999 to March 21, 2006, 65 organic laws have been issued and 43 more have been underway.

The delay of law is due to the fact that the majority government had no determination to reform the education. The issuance of many educational laws has been procrastinated. Finally, the government must face with the ability to manage the country for almost a year.

Thailand's education reform is now at the standstill. It lacks debate to stimulate educational civil society to be alert and follow up with developments. Major debates proposed by various parties have faded with more violent confrontation for political changes.

1996: The national agenda for political reform was pushed. 1997: The popular Constitution for political reform. 1999: Education Reform Law.

2006: Another session of political reform has been mentioned as the national agenda and a major amendment to the Constitution is expected in 2007.

Or will the educational civic will return to push education reform in 2009?

If it is so, it is unbelievable that one historic decade will repeat itself. >>>